

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — «Ο Ροθέρτος Βιλάν, ένας νέος συγγραφέας, δύναται να γράψει τη δική του ιστορία με την θρησκεία και ζήτησε από την Επαρχία την πόλη της, γνωρίζει μια ωραία νέα, την 'Ισασέλλα', να την φέρει στην Κερδαλία, διότι οι άνθρωποι της είναι βαθειά καλλιεργημένο πνεύμα, πράγμα που κάνει έξαιρετη έννοια στον Ροθέρτο. Μά αμέσως σχεδόν έρχεται σε διαφορά μαζί της, γιατί η 'Ισασέλλα' έχει έλευθερες αντιλήψεις στο ζητημά της θρησκείας. Συγκαταλέγεται να τον τραβάνε μάτια σκατανήκη ήδης προς αύτην, στην οποία μπορεί ν' αντιπαλισθῇ. Τότε οι άνθρωποι συγχρόνων και με την 'Ισασέλλα'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— «Δοτε τὸν ζηλεύετε, τὸν κ. ντε Φόρζ; οὐτώπεις ή 'Ισασέλλα.

— Σ' αὐτό, νοῦ, ἀπάντησε ὁ Ροθέρτος.

— Σ; αὐτό μόνο; Οχι για τίποτε ἄλλο;... Δέν τὸν ζηλεύετε γιατὶς έχει μια γυναίκα γοητευτική πού τὴν ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀγαπᾶ...

— Ο Ροθέρτος δίστασε ν' ἀπαντήσῃ, «Ἐπειτα εἶπε:

— Δεῖν ξέρω... Οχι... Δέν φαντάζουμαι...

— Η 'Ισασέλλα' σώπασε... «Ο Ροθέρτος, ταραγμένος, κύπταζε κατ' εὐθείαν μπροστά του.

— Αναρωτιόταν μὲν ἀγνώστικα γιατὶς τὸν εἶχε πάσσει τόση ταραχῆ καθὼς τῆς ἀπαντούσεως.

— Η 'Ισασέλλα' ἔκπιολούθησε:

— Μού φάντασι, θεούθημε κ' ἐμεῖς... Η 'Αριάνα εἶνε καλύτερα καὶ σέ δεκάπετε μέρες θάρχη συνέλθει ἐιτελοῦ...

— Εἰκαστολήθησαν νὰ κουβεντιάζουν, περπατῶντας ἀργά ἀνάμεσα ἀπό τοὺς ίσιους τοῦ κήπου. Μέλισσες μεθυσμένες ἀπό τοὺς χυμοὺς τῶν λουλουδιῶν, βούλιζαν δόλγυρά τους. Ο Ροθέρτος τὶς ἀπομάκρυνε διάποτα τὴν συντρόφισσα του. Μά σέ κάθη κίνησι τοῦ τέτοια, τὸ χέρι του ἄγγιζε τὰ χρυσαφένια μαλλιά της, που μύριζαν ἀρώματα θιολέτας. Η 'Ισασέλλα' γελούσε, διαιμαρτύροταν εύθυμα.

— Ἀφήστε τες! τοῦ ἔλεγε. Δέν οὖν κανουν τίποτε...

— Ξαναύρισαν καὶ κάθησαν στὸ πικρό σαλόνι, σ' ἔνα καναπέ, ὅπου συνοπτισμένα πολύχρωμα μεταξώτα μαξιλάρια. Τὰ κατεβασμένα στὸρι λιγόστευαν τὴν φλόγα τῆς ήρεμάς. Μέσα στὸ μιαοσκόπιο η 'Ισασέλλα' ωσιόποταν πολευκή καὶ τά μάτια της είχαν μάλιστα πολλὰ γλυκεῖα. Κατόπιν παρακλήσεως της, ὁ Ροθέρτος δρύχιος νὰ τῆς μιλήσῃ τὸ νέον ἔργο του ποιεῖται.

— Εκείνη τὸν ρωτούσε, τὸν ἐπεδόκλιψε, οὐζητούσε μαζὸν του. Ο Ροθέρτος θαύμαζε τὴν ἀπτηλήψη της, τὴν λαμπρή της μόρφωσι καὶ τὸν γοητευτικὸ τρόπο μὲν τὸν δύοιο ἔξεφραζε τὴν οκέψη της.

— Πῶς μὲν καταλαβασίνετε, εἶπε.

— Εκείνη χαμογέλασε. «Ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά της, σάλευε τὴν κίτρινη τρίδα. Τὸ θλέμα της δὲν ἀφίνει καθόλου τὸν Ροθέρτο.

— Εἴμι εύτυχημένος, τοῦ ἀπάντησε, πού σᾶς ἀκούων νὰ μιλήστε. Θά φέλει νὰ σᾶς καταλαβασίνων, ἀκόμα καλύτερα.

— Κι' ἔπειτα ἀπό μία σύντομη σωπή, ἐπρόσθισε :

— Λείπει μεταξικαὶ κάποια σημεῖο ἔπαφρις.

— Ο Ροθέρτος φώναξε μ' ὄρμη καὶ μὲν συγκίνησι:

— Μοῦ φαίνεται πώς θλεπτεῖε κιόλας τὸ φῶς!...

— Η ἀνάλαφρες θλεφαρίδες τῆς 'Ισασέλλας χαμῆλωσαν. Μίλιστρατή πάθους ἐλαύνει κάτω ὅπτες.

— Η 'Ισασέλλα' ψυθύρισε:

— Ναι... ίωσας.

— Συγγρόνως τὰ δάχτυλά της ἀσφασαν νὰ τῆς εξεφύγη τὸ λουλούδι. Ο Ροθέρτος ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ. Μά ἐκείνη τὸν ἐμπόδιο, θάζοντας τὸ γέρο της ἐπάνω στὸ μπράτσο του.

— Ἀφήστε τοῦ. Μαράθηκε!.. Δέν ἀγαπῶ παρὰ τὰ δροσερά, τὰ ζωτανὰ λουλούδια... Αὐτὸς ἔζησε πειά...»

— «Ηταν ὑπέροχο...

— Πολλὸς όρασιο... Μὰ ύπαρχουν κι' δλλα... Πῶς φεύγετε κιόλας...

— Κιόλας; ξκούνε δο Ροθέρτος Μά, δεσποινίς, έχω όργησε... Σᾶς έγινα ενοχλητικός τόση ώρα παύ θρίσκοιμαι έδω...»

— «Ω! ένοχλητικός δὲν θὰ γίνετε ποτέ!..»

Καὶ η 'Ισασέλλα σηκώθηκε μὲ τὴ σειρά της.

— Θά σᾶς δῶ αύριο σὲ ερείπια τῆς μονῆς; τὸν ρώτησε.

— Μὲ μεγάλη μού λύπη δὲν θὰ μπορέσω νάρθιδο... Είμαι χανγκασμένος να πάω σὲ κάποια φιλανθρωπική συγκεντρωσί.

— Τί κριμα!.. «Ολ' αὐτά πρέπει νὰ σᾶς μεταρρύσουμε πολύ..»

— Ο Ροθέρτος χαμογέλασε καὶ τῆς ἀπάντησε:

— «Οχι... Είμαι ευτυχής δὲν μπορώ νὰ κάνω λίγο καλό..»

— Νέ κάνετε τὸ καλό... Αὐτή εἶνε ή παποτάλη σᾶς..»

— «Ένα γλυκό θέλεμα εύγνωμοσάνης περιέβαλε τὸν Ροθέρτο καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀνασκάρτηση μὲ μια μυστική χάρα, η οποία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο του.

— «Αλήθεια, δεσποινίς, ξκανει καὶ σε σᾶς λίγο καλό;

— Η 'Ισασέλλα' ἔκανε δυό θήματα καὶ τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια.

— Αμφιθάλειτε γι' αὐτό; τοῦ εἶπε, Φαντάζεσθε δὴτι μιὰ καρδιά ἀπογούρευμένη ἀπ' ὄλα, σῶν την δική μου, καὶ πού ὀντόσο θέλει νά ζήση, δὲν νοιωθεί πολλὴ εὔρεταική ἐπίδρασι μιᾶς ψυχῆς σὰν τὴν δική σας!... Είσθε πολὺ μετριόφωνοι, κύριε... Ωστόσο, ποέπει νὰ σᾶς πῶ, δὴτι παρέχετε μιὰς ἀπέραντη θοήθησι σὲ μιὰ κουρασμένη ψυχῆς πού πῶ υποφέρει ἀπό ἔνοιαν κενό, τὸ διότι τίτικό δέκουμε δὲν κατώθωσε τὴν γειμιστική.

— Τὰ φλογισμένα χέρια της ἔφιγυαν τὰ χέρια τοῦ Ροθέρτου. Εκείνος ένιωσε μιὰ ψήφιστας τὶς ζάλες ποὺ γινόντουσαν δλόνεα καὶ πολλούς συνέχει, κάθε φορά πού θριστόταν μπρός στὴν 'Ισασέλλα.

— Μὲ κάνετε νά νοιώθω μιὰς ἀπ' τὶς μεγαλύτερες χαρές τῆς ζωῆς μου! εἶπε μ' έναν ένθυσιασμό πού ἔκανε τὴν φύση του νὰ τρέμη.

— «Ω! πρέπει νά ἐλπίζετε δὴτι νοιώσετε κι' δλλες, πιό μεγάλες ἀκόμα!

— Τὸ γέλιο τῆς 'Ισασέλλας ἀνήκησε ἀνάλαφρο, ἀνάερο, μὲ ἀποχρώσεις πολὺ γλυκές... Παραμέρισις λίγο, ἀφίνοτας τὸ χέρι τοῦ Ροθέρτου, δὸς οὐσιώδεις δεξιότητας πρότατα.

— Πρὶν φύγει, πρέσας νά χαιρετήσῃ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κερβάλ, καθὼς καὶ τὴν Αριάνα, ποὺ καθόντουσαν κάτω ἀπό τὶς φιλλώρες τοῦ κήπου. Τὰ μέλιστα αὐτὰ τῆς ικογενείας δὲν τοῦ ήσαν τόσο συμπατικά, δὸς ή 'Ισασέλλα.

— Ενικούθεια μάλιστα κάτι τὸν έχθρα έναντιον τους, δταν συλλόγιζότων δὴτι αὐτὴ ή νέα εἰς τὸ τόσο χαρίσματα, ὀφείλει σ' αὐτούς τὴν γυνώντηα τῆς ψυχῆς της, τὴν ἐλλειψη

αὐτοῦ τοῦ ἀσύγκριτου στεφάνου γιὰ κάθε γυναίκας... τῆς πίπτεως, τῆς εὐλαβείας...

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ «Σπίτι μὲ τὶς Γιασχαλίες», ξαναγύρισε ληργόρος στὸ Σαρές. Κοντά στὴν 'Ισασέλλα, έχεινος τὴν ώρα. Ο σάβαν τετραμέρος τοῦ εἶχε ὀνασθέσει νά κάνη μιὰ ἐρευνα σχετικῶς δὲν τοῦ ήσαν τόσο συμπατικά, δὸς ή 'Ισασέλλα.

— Ενικούθεια μάλιστας θάλωνε τὰ μάτια της καὶ μιὰ ἐπίμονη σκέψις ριτίδων τὸ μέτωπό της.

— Καθὼς διέσχιζε τὴν πλατεία της ἐκκλησίας, εἶδε τὴν μπτέρα του πού ἔγιανε ἀπὸ τὴν 'Αγία Καικιλία μαζὸν μὲ τὴν 'Ελένη Ρουσέλ, τὴν μητρή τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου. «Η κ. Βιλάν φορούσε ένα σέρεμα γκρίζο καὶ φανόταν έτσι πολὺ νέα. Μα τίκοις θάλωνε τὰ μάτια της καὶ μιὰς ἐπίμονης σκέψις ριτίδων τὸ μέτωπό της.

— «Ενα χαμόγελο ἀπλώθηκε στὰ χειλή της μιδοὶ εἰδῆ τὸν Ροθέρτο που διευθυνόταν πρὸς αὐτήν. Ο νέος, δικα πλοσίσασε, έσφιξε τὸ χέρι τῆς 'Ελένης κι' δλλαξε μερικά λόγια μαζὸν τῆς.

— Επειτα, δταν ή δικα Ρουσέλ απομακρύνθηκε γιὰ νά γυρίσῃ στὸ πτί της, κι' έμεινε μόνος μὲ τὴν μητέρα του, τὴν ρώτησε:

— «Επιστρέψτε στὸ σπίτι, μαμά;

— Ναι, κ' έσσο;

— «Έγω πηγαίνω γιὰ νά φροντίσω γιὰ κάποια φτώχη οικογένεια... Έχω δογήσει μάλιστα...

— Προχώρωσαν μερικά θήματα τὸ ἀπόγευμα, Ροθέρτες, ρώτησε η κ. Βιλάν.

— Μουσική στὸ «Σπίτι μὲ τὶς Γιασχαλίες».

— «Α!

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Καὶ τὰ θλέφαρα τῆς κ. Βιλάν ἀνοιγόκλεισαν ἐλαφρά, Γύρισε λίγο τὸ κεφαλή της καὶ κύτταξε τὸ Ροθέρτο ποὺ θάσιζε στὸ πλάι της. Τὸ λεπτὸ προφίλ τοῦ νέου ξεχώριζε στὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ. Τὸ σθέλτο κορμί του εἶχε μιὰ κομψότητα ἄπειλως φυσική κι' ἡ κινήσεις του είχαν μιὰ ἀπλή χάρη. Ή μητέρα του συλλογίστηκε: «Εἶνε γοητευτικός!» Μά καμιαὶ περιφάνεια δὲν φυσικώσε τὴν καρδιά της. Μονάχα τὰ χεῖλη τῆς τρεμούλιασαν λίγο, καθώς τὸν ρώτησε:

—Τί παίσατε;

—Μπετόθεν καὶ Σούμαν. Ή δις 'Ισαβέλλα εἶνε μιὰ ὑπέροχη καλλιέργια, μαμά.

—Ασφαλῶς θά εἶνε, γιὰ νὰ παραθίνῃς τὶς συνήθειές σου έσου, ποὺ δές τώρα ἀπέκρους κάθε κομική σχέση.

Καὶ χαμογελούσι, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά. Μᾶς δὲ Ροθέρτος δὲν πρόσεξε τὴν ἐλαφρά εἰρωνεία τοῦ τόνου τῆς φωνῆς της.

—Ναί, ὅμολογω, τῆς ἀπάντησης, πώς νοιωθώ μιὰ ἄντελως ξεχωριστὴ ευχαρίστια νὰ τὴν δικοπανίαρο καὶ νὰ τὴν ἀκούω..

Δὲν γνώρισες δές τώρα μουσικό νά κατέχῃ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τὴν τέχνη νά ἐκφράζῃ ὅπλα τὰ σιθήματα...

—Καὶ θά κουβεντιάζετε, θέβαια;

—Ναί, γιὰ πράγματα πολὺ σοθαρά. Βλέπω πώς οιγά-σιγά ἐλκεύται πρὸς τὴν πίστη μας, μαμά..

—Σ/ού τὸ εἶπε;

—Μ' ἀφίνει νά τὸ καταλασθαίνω. Εἶνε μιὰ ώραία ψυχή, πολὺ εἰλικρινής.

Η κ. Βιλάν εἶπε μὲ κάποια εἰρωνεία:

—Μά τὴν ἔξεις πολὺ λίγο, γιὰ νά ἐκφράζῃς τέτοιες κρίσεις. Χρειάζεται πολὺς καρύος γιὰ νά κρινες μιὰ ψυχή καὶ προπάντων μιὰ ψυχή γυναικεία..

—Εἰν 'αλήθεια. Μιὰ ψυχή γυναικεία.. ναί, εἶνε πάντοτε λίγο ανίψια..

Ο Ροθέρτος κύτταξε τὴν μητέρα του καὶ, χαμογελώντας τρυφερά, πρόσθεσε:

—Οχι ἡ δική σας, μαμά. Εἰμι ψέθαιος πώς ή ψυχές τῶν μπτέρων δὲν ἔχουν κανένα μυστήριο γιὰ τὰ παιδιά τους.

Η κ. Βιλάν ἔκανε μιὰ ἐλαφρύα κίνηση τοῦ κεφαλοῦ καὶ εἶπε:

—Ἔχουν κι' αὐτές τὸ μυστήριο τους, μά εἶνε ἄντελως διαφορετικό. Εἶμεν μιὰ στιγμὴ σιωπήλη κ' ἐπρόσθεσε:

—Ἄυτὸ τὸ μετάτηρο δὲν κρύθει κωμένα κίνδυνο!

Καὶ ἀλλα λόγια εἶχαν αὐτεῖη στὰ κείλη της, μά δὲν τὸ προσπορράσσαν. Όστόσο, ή ἀνησυχία ζωγραφίζοντα πάντα στὸ θάβος τοῦ θλέματος της.

VII

Τὸ μεγάλο καὶ παλαιό πάρκο τοῦ Βαρλούμὸν ἀντηγόδεις ἀπὸ γέλαια τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο που διύταν τὸ γκέστεν-πάρτο τὸν τέλ Φόρζ. Η κόμπησσα "Αννα τὲ Κόρι, ηντιμένη στὰ λευκά, πήγασες ἀπὸ τὸν ἔνα στὸν ἄλλο προρκελημένο, θαυμαζόμειται ἀπὸ δλούς." Ή 'Ισαβέλλα, ή δόποις Ερικόστα κι' αὐτή, ἔκει, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ στοὺς νέους που τὴν περιστοίχιζαν μ' ἔνθυσιασμό:

—Η κόμπησσα ντὲ Φόρζ εἶνε ιδεωδός ώραία!

—Ἐνεί θαυμάσιο νά τὸ ομόλογη αὐτὸ μιὰ ώραία γυναικία! ξώντες ἔνας νέος ἀξιωματικός.

—Υπαρχούν, κύριε, τοῦ απατησης ή 'Ισαβέλλα, ώραίες γυναικείες, που εἶνε εἰλικρινείς.

—Τὸ θλέπω, δεσποινίς... Κι' αὐτὸ τοὺς δίνει ἔνα ἀκόμα θέλητρο...

Η 'Ισαβέλλα ἔρριξε ἔνα νωχελικό θλέμμα στοὺς θαυμαστάς της. Ο Ροθέρτος δὲν θριστάνεις ἀνάμεσά τους. Ο νέος συγγραφέος εἶγε φτάσει λίγο δργά, κ' εἶτε πάει νά τὴν χαρετήσῃ, μά, θλεπούντας τὴν ἔτι περιστοιχιστένη, ἀποτραχήγητκε.

Τώρα κουβεντιάζεις μαζὲ μὲ μερικούς, ἀλλούς καρύοις κι' μαλλον πετούσε ἔωδο κι' ἔκει μερικές φράσεις καθόπλαστες. Η προσαρχή του, χωρὶς ἡ θέλη, δὲν ἀφήνει τὴν συντροφιά τῆς 'Ισαβέλλας, τῆς ἀπόιας τὸ γέλαιο ἀντηγόδεις κάθε τόσο ἀπόμενο καὶ γοητευτικό. Μιὰ κρυφή δγανάκτησης ἔβραε μέσα του. Οι νεαροὶ θαυμαστοί που περιστοίχιζαν τώρα τὴν 'Ισαβέλλα, ἥταν ἀκριθῶς ἔκεινοι, γιὰ τοὺς δόποιους τοῦ εἶχε πῆ δλλοτε πώς τὴν ἐπλήτταν. Καὶ ὅμως δέν ἔκανε τίποτε γιὰ νά τοὺς ἀποφύγῃ. Γελούσε, μιλούσε ζωηρά, τοὺς θάψηπωνες δλους μὲ τὴ λεπτή γοντεία της. Σήμερα, αὐτή κι' ἡ ἀδελφή της, εἶχαν θγάλει τὸ ἐλαφρό πένθος που φορούσαν. Η μεγαλείτερη φορούσε ἔνα φρέμεια μάτο ἀπὸ δάστρο βουάλ μὲ μεγάλη χρωματιστού λουσιούλα. Στὰ κυματιστά μαλλιά της, ἔνα καπελάκια ἀπὸ πράσινη φάσα, υσχιμάτιζε δύο πτέρυγες, ποὺ ταλαντεύοντουσαν σὲ κάθε κίνησί της. "Ηταν ὁ στόχος δῶλων τῶν βλεμμάτων κι' οι προσκεκλημένοι τῆς κομήσης ντὲ Φόρζ δὲν εύρισκαν τίποτε νά τῆς κατηγράψουν.

Βλέποντας πώς ή 'Ισαβέλλα ήταν τὸ ἀντικείμενο τῆς γενικῆς προσοχῆς, ο Ροθέρτος ἔνοιωσε κάποιο διαπεραστικό πόνο. Μάντευε τὶς δύμιλες ποὺ γινόντουσαν γύρω της κι' ἀπὸ τὶς δ-

ποίες μερικές εἶχαν φτάσει κιόλας ὡς τ' αὐτία του. 'Η σκέψης του ξαναγύριζε στὶς δεκαπέντε μέρες ποὺ ἐλήνη περάσει. Πέντε τοφρές εἶχε πάει στὸ διάστημα αὐτό, στὸ «Σπίτι μὲ τὶς Γιαχαράλιές» κι' ἄλλες τρεῖς εἶχε συναντήσει τὴν 'Ισαβέλλα στὰ ἐρείπια τῆς μονῆς. Τι γοητευτικές, τι ὑψηλές κουθένες εἶχαν ἀνταλάξει... Τοῦ φαινόταν πῶς ἐθλεπε κάθε μέρα αὐτὴ τὴν ψυχὴ νά κάνη κι' ἔνα βῆμα πρὸς τὴν ἀλήθεια... Τοῦ φαινόταν πῶς τὸν δόηγούσε πρὸς τὸ Θεό. Τοῦ ἔλλεγε: «Μιλάτες ἀκόμα! Μοῦ είνε τόσο γλυκό νά σᾶς ἀκούω!..» Καὶ τὸν ἀνίκους μὲ τὸν πιό θερμό ζῆλο, που φώτιζε τὰ μάτια της σαν φλόγα... Αὐτὴ τὴν ψυχὴ την ἥθελε... Τὶ πολύτιμη κατάκτησι θὰ ἔκανε...

Μά σημειρα τοῦ φαινόταν πῶς αὐτή ή 'Ισαβέλλα εἶχε διαλυθῆ... Δὲν εἶχε πεια μπροστὰ στὰ μάτια του, παρὸ μιὰ κοκέτα μὲ τολμηρή τουπλάτη, ή όποια, πρὸ δύση, μόλις τὸν είχε κυττάξει, ὅπαν ποπούλιθο μπροστά της...

«Ωστε τοῦ ἔλεγε ψέματα βεβαίωντας τὸν πῶς εἶχε βαρεθῆ τὴν κομική ζωὴ... «Ωστε ήταν πραγματικός σοθαρή, ὅπαν μούλουσε ἔτσι!...» Ξαναθυμώταν τὶς ὥρες ποὺ είχε περάσει κοντά της, μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου κυμάτιζε τὸ δέρμα της 'Ισαβέλλας, τὰ παιγνίδια τῆς φυσιογνωμίας της, τὰ βλέμματά της, τὰ χαμηλεόλατα της... «Όλα; «Όλα; Τά ἔκανε λοιπὸν δι'; αὐτή ἀπὸ διασκέδασι;... Καὶ σημειά τοῦ ειχε βαρεθῆ, μὲ μιὰ γαλήνια περιφρόνησ, ζέσαε τὸ Ροθέρτο κατά μέρους ...

Προσποθούσε νά πῆ ἀπό μέσα του: «Οχι... Οχι... Δέν είνε δυνατό!.. Ήταν πραγματικός σοθαρή, ὅπαν μούλουσε ἔτσι!...» Ξαναθυμώταν τὶς ὥρες ποὺ είχε περάσει κοντά της, μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου κυμάτιζε τὸ δέρμα της 'Ισαβέλλας, τὰ παιγνίδια τῆς φυσιογνωμίας της, τὰ βλέμματά της, τὰ χαμηλεόλατα της... «Όλα; «Όλα; Πανόν!

Ο κόμης τοῦ έρριξε μιὰ διαπεραστική ματιά καὶ τὸν ρώτησε:

—Μα τι τί έχεις;

—Τίποτε.

Ο κόμης ἔκανε μιὰ κίνηση, ποὺ σημαίνει: «Δέν σε πιστεύω!», μά δεν ἔπεινε.

Ο Ροθέρτος ο πομπακρύνθηκε κι' ἀρχίσει νά περπάτη στὰ μονοπάτια τοῦ κήπου, γυριζόντας κάθε τόσο πρὸς τὸ μέρος, όπου βρισκόταν ή 'Ισαβέλλα...

Στὸ τέλος κάθησε κοντά στὴ μητέρα του, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ὑπρετεροί τερβίζιαν τὸ άναυκτικά. Η μητέρα του δὲν τὸν ρώτησε, διότι στηρίζει τὸν πάτερα της, διότι δέν έπεινε.

—Είνε γοητευτικές δλες σύτες ή κομψές τουσαλέτες, ἀνάμεσα στὴ βλάστηση... Ναί, εἶνε γοητευτικές, απάντησε ο Ροθέρτος. Καὶ ή σωτὴ απλώλατης ή ανάμεσά τους.

«Ἐνα σωρὸ σκέψεις ἀπασχολούσαν τὴν καρδιά τους καὶ τὸ μασόλ τους. Η κ. Βιλάν ώτοσό διατηρούσε δῆλη τὴ φωτεινὴ ἡμέρα της... Ανάμεσα στὰ δάχτυλα της τσαλάκωνες ἔνα κεντητικό μαντηλάκι. Αὐτή ήταν ή μόνη ἔνδειξης τῆς κρυφῆς ταραχῆς της...

—Ναί, εἶνε γοητευτικές, απάντησε ο Ροθέρτος.

Καὶ σημάνεις ἀπλώλατης ή ανάμεσά τους.

«Ἐνα σωρὸ σκέψεις ἀπασχολούσαν τὴν καρδιά τους καὶ τὸ μασόλ τους. Η κ. Βιλάν ώτοσό διατηρούσε δῆλη τὴ φωτεινὴ ἡμέρα της... Ανάμεσα στὰ δάχτυλα της τσαλάκωνες ἔνα κεντητικό μαντηλάκι. Αὐτή ήταν ή μόνη ἔνδειξης τῆς κρυφῆς ταραχῆς της...

—Ο κόμης ντὲ Φόρζ εἶχε πλησιάσει ἐντωμεταξύ τὸ διδύλιο πού περιστοίχιζε τὴν 'Ισαβέλλα. Η νέα κόρη, βλέποντάς τον, τὸ πλησιάσει κι' αὐτή κι' όρχισαν νά συνομιλοῦν. Η φυσιογνωμία τῆς 'Ισαβέλλας φανέρωνε τὸ πιό ζωηρό ενδιαφέρον. «Ἐπειά, προχώρωσαν μαζὺ κι' οι δύο κι' ἀπομακρύνθηκαν σὲ μιὰ δενδροστοιχία τοῦ πάρκου.

—Ασφαλῶς ο κ. ντὲ Φόρζ πρηγάνει νά δειξη στὴ δίδα 'Ισαβέλλα τὴ λιμνὴ τῶν Νεράδιων, εἶτε ή κ. Βιλάν.

—Ναί, φιθύρισε ο Ροθέρτος.

Καὶ συγχρόνως παρακολουθούσε μὲ τὸ βλέμμα του τὶς δυο κομψές σιυλέτες. Τὸ λευκὸ λουσιούδισμένο φόρεμα τῆς 'Ισαβέλλας κυμάτιζε ἀρμονικά, σύμφωνα μὲ τὸ βαθύσιμα της. Γά προσίσαντα πέτρα τοῦ καπέλου της ἔπαιρναν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόστασι ποὺ γλυκὸ ἀκόμα τὸν κοντά στὸ χρωσάφι τῶν μαλλιών της.

Η 'Ισαβέλλα κι' ὁ κόμης κουβεντιάζαν. Κι' ο ροθέρτος τὸς ἔλλεπε καὶ δεν διέκρινε τίποτε δλλο ἀπ' αὐτούς. Πίκρα καὶ όργη τὸν πλημμύριζαν. Συλλογίζόταν: «Απὸ μένα ἔπρεπε νά ζητηθεί νά τῆς δεῖξαι τὴ λιμνή. 'Εγώ της διηγήθηκα τὰς δλεῖς τὸ θύριό της. Μά όχι, προτιμεῖς νά ξῆχη γιὰ δόηγο τῆς τοῦ κομήτας τέτε Φόρζ, δὲν εύρισκαν τίποτε νά τῆς κατηγράψουν.

Ποτὲ ἀλλοτε τέτοιες σκέψεις δεν εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ μασόλ του Ροθέρτου. (Άκολουθε)

